



Túzcsillag

Chris d'Lacey

Chris d'Lacey

TÚZCSILLAG

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

2011

Almafa Könyvkiadó
Cohen Street 69
London W12

David Rain
Scrubbley
Hóbortos köz 42.

Kedves David!

Remélem, jól van. Rég volt, hogy csokis kekszet rágsálva ült az irodámban, és megmutatta a nagynénje sárkányát. Ez a levél csak egy gyors üzenet, amelyben érdeklődöm, megkapta-e a *Vigyori és a Makklopó Szörny*, valamint a cím nélküli sarkkörti saga szerződését, amelyről beszélgettünk? Itt mindenki izgatott és boldog, hogy kiadhatjuk ezeket a könyveket, és máris a borítóterveken gondolkodunk. Mindazonáltal addig nem tudunk előrelépni ebben, amíg vissza nem küldi a szerződést aláírva. Emlékszem, mesélte, hogy Chamberlain városába látogat, Kanadába, de nem emlékszem a terepgyakorlat pontos dátumára. Kérem, mondja, hogy nem falta fel egy jegesmedve!

Ha még mindig úton van, talán átfuthatná a szerződést, ha hazaér. Kérem, hívjon bátran, ha bármilyen kérdése van. Úgy emlékszem, azt mondta, hogy a főbérletől kellett kölcsönkérnie, hogy elutazhasson. Ő kétségtelenül örülni fog, ha megtudja, hogy amint megkaptuk az aláírt szerződést, átutalhatjuk a tiszteletdíja első részletét.

Remélem, izgalmasan telik az idő a fagyos északon, és sok érdekes ötlettel gazdagítja majd a következő regényét.

A legjobbakat kívánja:

Dilys Whutton
Dilys Whutton, főszerkesztő

Jay-nek
Összevagyulunk?

Köszönöm mindenkinek, aki segített
elkészíteni, és támogatta ezt a regényt:
Az Orchard csapatának (köszönöm, Penny,
hogy olyan későn léptél közbe),
Kathy Hectornak, Dereknek és Susannek, LWC-nek,
Sandynek és a Browser Bookshop csapatának,
Shelley-nek a Harborough-nál,
Merel Reininknek és Marshallnak – még mindig imádják
a honlapot, öregem.

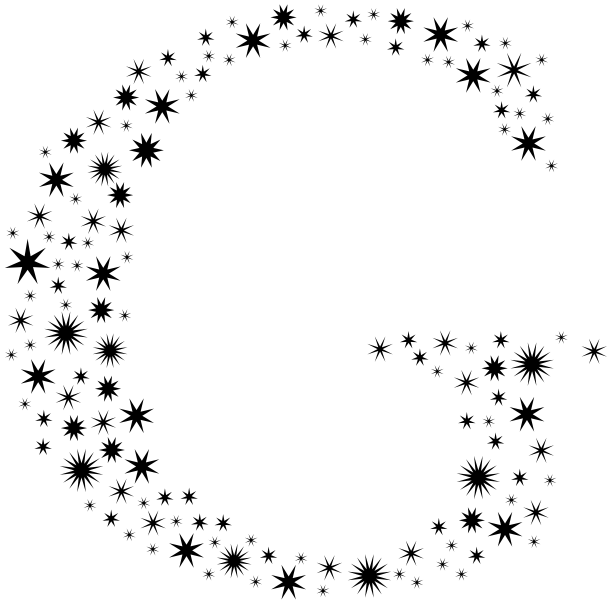
A fények, amelyek oly lágyan ragyognak át a mennybolton, alkotják az elbeszélés mintázatát. Válassz ki egy mintát, és megvan a kulcsod a jelentéshez, a gyógyításhoz, és minden segítséged, ami csak kell, hogy megleld az utat...

Lyall Watson: Ismeretlen dolgok ajándékai

*Jel ragyog az égen,
Új fény a sötétben,
Jobb idők jönnek,
Tűzcsillag közeleg.*

*Jegesmedve jele
Sárkánykönnyben ázik,
Ideje kívánni,
Tűzcsillag közeleg.*

*Maradj velem,
szerelmem...*



Első rész

A lövöldözés

Bumm. Bumm. Bumm. Ingavar mancsai hangosan dobogtak a jégen, miközben a magasan felette dübörgő motorok elől menekült. A mellkasa szinte lángolt. Izmos lábai sajogtak. Már majdnem annyi ideje futott, amennyire csak a medvék képesek voltak.

Nyílt víz. Nyílt vizet kell találnia. Az égi fenyegetés egyre közeledett. Emberek. Az emberek az irháját akarták, tudta. Csak egyetlen lehetséges út vezetett a biztonságha: ha eléri a vizet, talán békén hagyják. Ha úszás közben a lövedékek a hátába fúródnak, őt elnyeli a tenger, az emberek pedig veszítenek. De ha a szilárd jégen lövik le, az övék a bundája.

Fiúúú. Az első lövés egy testhosszal előtte fúródott a jégbe, széles körben felrobbantva a jeget. Ingavart egyenesen keresztülsodorta rajta a lendület. A metszően éles jégzilánkok felhője összevagdosta sötét, sebhelyes pofáját, csípte a szemét és felhasította az ínyét. Felhorkantott és irányt váltott. De az emberek pontosan ezt akarták. Amikor megpillantotta a jégtorlaszokat maga előtt, már tudta. Az egyetlen talaj felé irányították, ahol a rejtek ugyan több, de a futás bizonytalanná válik.

Víz. Muszáj nyílt vizet találnia.

A második lövés a fülét súrolta. Ismét elkanyarodott, ezúttal a sík terep felé, el a csillogó jégdűnék csapdájától.

Az óceán illata erős volt az orrában. Tudta, hogy a jég elvékonyodott a talpa alatt. Érezhető remegések keltek, a lép-tei pedig visszhangzottak. Bármelyik valamirevaló medve tudta, hogyan állapítsa meg a jég vastagságát. Még néhány lépés, és felágaskodva áttörheti a felszínt, a jégpáncél alá úszhat, ha szükséges.

A harmadik lövés a vállába fúródott. A becsapódás ereje térdre vetette. Mellső lábai a hasa alá bicsaklottak, és az állával a jégen csúszott előre, míg el nem vesztette az egyensúlyát, és lihegve az oldalára dőlt. Ott feküdt, forró-ság szállt fel összeszorított állkapcsai közül, kinyújtott kar-mai kapaszkodót kerestek, mintha még nem adták volna fel a reményt. De már vége volt. Ingavar tudta. Az érzékei elhomályosultak. A lába odavolt. A dühvörös csatorna mélyén, amelyet a golyó ütött a bőrön és az izmon át, a méreg terjedni kezdett a tüdejében.

Lezárult a szeme.

Odafent még mindig hallatszott a repülőgép zúgása. A szívveréséhez képest halknak tűnt. A mellkasa lüktetett a recsegő jégen. Vér gyűlt a szája sarkában. Üres gyomrát hányinger töltötte meg. A repülőgép ideges halfarkasként¹ körözött fölötte. Miért? Mire várnak? Miért nem jönnek közelebb és lőnek ismét?

Kinyitotta a szemét. Az orra előtt párapamacs húzódott. Köd sűrűsödött. Köd. Hogyan, amikor a reggeli nap fényesen ragyogott odafent, és nem borzolta szél a bundáját? Bár szédült, elfordította a fejét, és szimatolni kezdett.

¹ Sarkkörüi madár. A vadászó vízimadarak zsákmányát rabolja el, de elhullott állato-kat is eszik. (*A ford.*)

A levegő gyors, fehér spirálban mozgott. Hópelyhek táncoltak, és puhán a vállára ültek. A kék ég apránként fehérré változott. Hóvihar támadt a semmiből, és elfedte őt. Hitetlenkedve felhorkantott, és a karmai mélyen a jégbe vájtak, miként a szívébe fúródó gyötrelem.

Hóvihar. *Késő. Már túl késő.*

Ekkor hosszú időre lehunyta a szemét.

Saját nehéz lélegzetvételeire és a jég recsegésére, morgására ébredt. A levegő ködös hidegtől volt csípős. Holdfény csíkozta a mozgó jeget. A vállában csillapodott az égető fájdalom, de a mozgás minden érzetével együtt. Átfordult, és megpróbált felállni. De sebesült teste nem állt készen, és összeesett, mielőtt akár félig is felegyenesedett volna.

– Miért sietteted a halált, te bolond?

A hang hallatán félelemhullám söpört át a fején. Ösztönösen felmordult, amitől kínzó fájdalom támadt a mellkasában. Letette a fejét, és halkán szűkölni kezdett.

– Maradj csendben – mondta a hang, mely kemény volt, szinte már kegyetlen.

Ingavar körülnézett. Épp az orra előtt egy másik medve ült. Mancsai egymás mellett, ahogy a medvéknél szokás, feje lesunyva. Őt bámulta. Zömök, idősebb nőtény volt – a szaga mégis teljesen más. Nem érezte benne az óceán nyomát, a bundáján az anyaság verejtékét, a leheletében nem szaglott rothadó fókahús. És bár Nanuk népének hétköznapi nyelvén beszélt, nem hallatszott benne az a torokhangú recsegés, amelyből megállapítható lett volna a vadászterülete vagy a származása.

– Mi vagy te? – kérdezte Ingavar.

A medve sarki rókává változott.

Ettől Ingavar ismét összerándult. Fájdalomoszlop ágaszkodott fel a tüdejében, és vért kellett köpnie. Visszahúzta a karmait, és lelassította a légzését. A róka közben az oldalához került, ahol megállt, s hanyagul felemelte a mancsát, kinyújtóztatta, mintha a mozgást próbálgatná. Megcsóválta szürkésfehér farkát, majd leült.

– Ismerlek téged – szólt újból, Nanuk nyelvén.

Ingavar a fogát csikorgatta. Ez lenne a halál? Ez a jég túlsó oldala? Pislogott, és próbált összpontosítani. Szűk szemrésén keresztül látta, hogy a róka ásít.

– Ragnar utóda vagy – mondta a róka. – Egyike volt a kielenceknek, akik uralkodtak ezen a... pusztaságon.

Ingavar fájdalmai ellenére felmordult. Honnan tud erről ez a semmisség?

– Ó, ez bánt téged, ugye, medve? Az őőd egy harcos, egy legenda volt, aki számtalan ember életét vette el. Te pedig itt heversz, az ő kezüktől haldokolva. Milyen érzés ilyen haszontalannak lenni?

Ezt hallván a medve borzalmas üvöltést hallatott, és a jéget kaparta, hogy talpra álljon. De a fájdalom hurka ismét megszorult sebzett vállán, és vonyítva visszazuhant.

A róka hirtelen a feje mögött termett, és előrehajolva a füléhez, így szólt csábító suttogással:

– Én megmenthetlek. Emlékszel a hóviharra, ami eltakart? Ingavar lehunyta szemmel vicsorgott.

– Azt én csináltam. Csak egy legyintés a... – itt hallgatott egy kicsit, és ismét nyújtózkodott egyet – ...mancsommal.

Én meggyógyíthatlak, elvehetem a szenvedést. Visszaküldhetlek, hogy bosszút állj.

– Mi vagy te? – kérdezte újra Ragnar fia.

A róka horkantó nevetéssel fekete szemű hollóvá változott. Ingavar vállára szállt, és belévájta a karmait.

– Ha megmoccansz, kivájom a szemedet – mondta.

Ingavar előrenézett. A szél még mindig kavargott, folyamatosan kavarva a jég felszínén a havat. Ez az állat, ez a démon, akármilyen is volt, betört a világba, amelyet ő valódinak látott. Nem volt választása, mint hogy elhiggye, gondolkodás nélkül beváltja a fenyegetését.

– Segíts nekem, medve, én pedig megmentem az életedet.

Ingavar alig észrevehetően bólintott.

– Ismered a helyet, amelyet az emberek Chamberlainnek neveznek?

A jegesmedve orra megrándult. Mit számítottak neki az emberek helyei?

A madár Ingavar szeme fölé bökött, és dühös káromással válaszolt:

– Az északi vándorútvonalon van. Láttam ott a fajtadat, étel után kotorásztak a szemétlerakókban és a szemétdombokon.

Ingavar felnyögött. Most már tudta. Egyéves korában őt is elvitte oda az anyja.

– Jó – szólta a holló nyálat köpködve. – Van ott egy ember, alig több mint egy kölyök. Van nála valami, ami kell nekem. Valami fontos. A nyakában viseli amulettként. Egy fog. Érted, medve?

Ingavar lassan forgatta a szemét.

– Egy medvefog – mondta a madár türelmetlenül.

Ingavar szeme összeszűkül. Az egyetlen legendás fog, amelyről tudott, az az őse szájából hullott ki az emberekkel vívott ősi háború idején. De az szent dolog volt. És biztosan elveszett? Mindegy, megkérdezte.

– Ragnar agyara?

– Igen, te reménytelen hájzsák. Hozd el nekem, és újra jársz majd.

Ingavar egy pillanatra elgondolkodott. Mit akar ez a szélhámós egy foggal, amely mindannak szimbóluma, amit a medvék tisztelnek? És hogy lesz képes elérni a várost, és hogyan fog a fiú közelébe jutni – vagy ellopni a fogat –, amikor mindenütt vadászok vannak?

A holló leolvasta a kétségeit a pofájáról.

– Chamberlainben védettek a medvék – mondta. És mégis, a szavaiban olyan neheztelés volt, hogy Ingavar tudta, ebben a hollóban sosem bízhat meg. De a kíváncsisága ugyanolyan erős volt, mint a túlélés ösztöne. Ha újból járni akar, muszáj lesz egyelőre behódolnia a madár akaratának. Felmordult, hogy jelezze, megértette.

A madár ismét megszólalt.

– Van egy lány Chamberlainben, aki a fiúval utazik. Viszel neki tőlem egy jelet. A mancsod egyetlen érintése elég lesz. Ő fogja ellopni a fogat, és átadja neked. Te elrejtetted a gusztustalan nyelved alá, aztán visszamégy a nyílt jégre, ahol majd én várlak. Világos?

Ingavar megrázta a fejét.

– Nem engedelmeskedsz? – A holló nyakán felemelkedtek a hegyes tollak, ahogy dühében összeszorította a karmait.

Ingavar összerezsent, és az egyik lába megrándult.

– Lány? Ingavar honnan tudja?

– Ó! – szólt a holló. Leugrott a medve oldaláról a jégre, ahol egy nő alakját öltötte fel. Öreg volt, akár az ég, és majdnem fogatlan, inuit bennszülöttek ruháit viselte. Egyik kezében egy törött csontot tartott. Mielőtt Ingavar pillantása rászegeződött volna, a csont törött végével a medve fejére sújtott, három rövid sebhellyel vérezve össze a bundáját. Ingavar felüvöltött, és vadul odakapott, de a karma csak levegőt markolt. A nő hátralépett, és bolondnak nevezte. Aztán ráparancsolt, hogy álljon fel.

És Ingavar rájött, hogy képes rá.

Az ütés, bár durva volt, kioltotta a tüzet sérült végtagjában, és erőt költöztetett belé, még ha csak sántikálásra volt is képes.

A nő a jégre mutatott a csonttal. Egy kis rész elolvadt, majd víz bugyborékkolt ki a lyukon.

– Nézz le! – szólt.

Ingavar lehajolt, aztán azonnal visszahőkölt a tükörképétől. Nem! Mit tett vele a nő?

– A sebhelyek reggelre elmúlnak – szólt a nő. – De csak ő, a lány fogja látni őket, és ez hozzád vonzza majd. Oomara jelét viseli a karján. Érintsd meg egyszer, csak ennyit kell tenned. Ezzel az erőd teljes egészében visszatér majd.

Ingavar a fejét rázva elhátrált.

– Fiú? – kérdezte. – Mi a fiú?

– A fiú? – szólt a nő, és először csak lenézően mosolygott. Aztán hollófekete szeme gonosszá szűkült. – A fiú semmi. Öld meg – mondta.

Üzenet haza

Amikor megzörrent a Hóbortos köz 42. postaládája, két dolog történhetett. Vagy Lucy Pennykettle sietett le a lépcsőn azt kiabálva, hogy „Minden oké! Itt vagyok! Majd én!”, vagy egy Gwillan nevű kicsi, zöld szippantósárkány cikázott az előszobába, hogy felkapja a postát, és gyorsan a konyhába repítse.

Aznap reggel viszont Bonnington volt a soros. Pennykettle-ék nagy, barna cirmosa egy pókra vadászott, amely az előszoba sarkában álló filodendron cserepe mögé menekült, amikor a kanadai Manitobából érkezett boríték bepottyant a levélbedobó nyíláson, és pontosan a macska két füle között landolt. Gwillan egy szemvillanásnyi idő alatt leért a földszintre, de már csak azt láthatta, hogy Bonnington lecsap a levélre, és keményen a szőnyeghez szorítja, mintha egy hulló falevelet kapott volna el.

– *Hrrr* – szólalt meg Gwillan a virágcserep szegélyéről. Szerette volna végrehajtani a feladatát, és kézbesíteni a levelet a Sárkányodúba, ahol a gazdasszonya, Liz dolgozott aznap.

Bonnington ez egyáltalán nem hatotta meg. Sosem sikerült elsajátítania a sárkánynyelvet. Inkább megrezzengette a bajszát, és ráült a levélre. Ez tűnt a legnyilvánvalóbb tennivalónak.

Így talált rájuk Lucy két perccel később. Addigra Gwillan jelentette a dolgot a hűtőszekrény tetején ülő hallgatózsárcánynak. Az üzenetet küldött Gruffennek, az őrsárcánynak – a házi biztonsági szolgálat főnökének –, ő pedig Lucy fülébe *hrrrögte* a hírt. A lány lejött a lépcsőn.

– Fel – szólt, és a karjába vette Bonningtont.

Gwillan a szőnyegre röppent, és a szájába kapta a levelet.

– Mutasd – kérte Lucy.

A sárcány az orra előtt lebegett, így a lány el tudta olvasni a postai bélyegzőt.

És természetesen, amikor meglátta a „par avion” kifejezést, amely azt jelentette, hogy a levelet repülőgéppel küldték, hatalmas izgalom fogta el.

– Anya! – sikította. – Levelet kaptunk Davidtól!

Az egész házban tucatnyi sárcány pikkelyei zörögtek és csattogtak, ahogy felé fordították a fejüket, felhúzták a szemöldöküket, és a farkukat csóválták a várakozástól. David Rain, a Pennykettle-ház távol lévő albérője üzenetet küldött haza – a hó és a jég földjéről, az Északi-sarkról.

Bonnington, akinek érzékeny füle nem jól fogadta az átlagos tizenegy évesek visongását, tiltakozásul fújta egyet, és eliszkolta.

Lucy, a válla mellett repülő Gwillannal, felrobogott a lépcsőn. Kifulladásra esett be a Sárcányodú ajtaján, ahol Liz épp egy ecsetet törölt tisztára.

– Anya, elolvashatom? Kérlek!

– Nem – felelte Liz, kikapva a levelet Gwillan szájából.
– David azt mondta, csak én olvashatom el a leveleit. –
Azzal a munkaasztalról elvett egy ezüstitört, majd óvatosan felvágta a borítékot.

Lucy lehuppant egy székre.

– A bélyegen egy nagy, kövér galamb van.

– Szerintem az egy alpesi hófajd – szolt Liz bölcsen, és előhúzott két vékony, összehajtott papírlapot a borítékból. – Nem kellene szólnod G'rethnek és Gadzooksnak?

– Ja, de! – Lucy felegyenesedett, és *hrrrentett* Gwillannak, aki egyenesen David szobájába indult. G'reth, a nagy mancsú kívánjsárcákány a lépcsőn repült el mellette. Gadzooksot, David írószárcákányát a szokott helyén találta, a bérlő szobájának ablakpárkányán.

– *Hrrr* – szolt Gwillan olyan udvariasan, ahogy csak tudott, mivel az írószárcákány mélyen a gondolataiba merült, és talán nem fogadta volna jó szívvel, ha az egyszerű szippantó megzavarja.

Gadzooks biccentett, hogy megértette. A karma hegyével pöttyöket rajzolgatott a párás üvegre. Majd lapozott a jegyzetfüzetében, és lemásolta a pettyek elrendezését. A füzet egyik alsóbb lapja is kinyílt. Ez is ugyanazzal az egyforma mintával volt pettyezve. Gwillannak semmi köze nem volt hozzá, természetesen nem kérdezhetette meg, mit csinál a legendás sárcákány, de aggasztotta, ha egy társa úgy ráncolta a homlokát, ahogy Gadzooks tette. Így vette a bátorságot, és megkérdezte, minden rendben van-e. Gadzooks a füle mögé tűzte a ceruzáját, és azt mondta,

összezavarta a csillagok mozgása. Gwillan tiszteletteljes pillantással válaszolt. Ő nem látott csillagokat a délelőtti égen, de ki volt ő, hogy kételkedjen Gadzooksban? Füstkarikát fújt, majd előrement a lépcsőn.

– Épp időben – csettintett a nyelvével Lucy, amikor Gwillan leereszkedett a vállára.

Gadzooks a fazekaskorong mellett telepedett le. Végignézett a polcokon várakozó sárkányokon, és a tekintete megállapodott az egyikükön. Gretel, a makacs búbáj-sárkány a kis faketrec elejéhez jött, amelyben az elmúlt két hétben bezárva tartották. Gadzooks aggódva nézte, észrevette, hogy Gretel szemét keserűség felhőzi. Fájt neki, hogy így bezárva látja őt. Garantáltan veszélyes dolog haragot ébreszteni egy okos és erős búbájsárkányban, még ha a virágait el is vették tőle. Gadzooks a munkapad közelebbi végére pillantott. Egy kendőkkkel és szalmával teli kosárkában egy kősárkány hevert: Grockle, Gretel büntetésének oka. Gadzooks gyakran gondolkodott azon, hogy miért volt helytelen egy tűz nélkül született teremtményt sajnálni? Miért nem élesztették fel őt úgy, ahogy Gretel szeretne volna? Ha a gazdája, David ma itt volna, elfogadná Gretel büntetését? És ami még rosszabb, ha Zanna, Gretel gazdaasszonya, távol a Sarkvidéken, látná, ahogy a sárkánya a rácsokba kapaszkodik, annak milyen szörnyű végkifejlete lenne?

– Figyeljen mindenki, kezdjük! – Liz kihajtotta az első oldalt, és olvasni kezdett. – *„Kedves Liz, Lucy, Bonnington és sárkányok! Hogy vagytok? Milyen az idő Scrubble-ban? Mi itt a járdán sütjük a tojást.”*

– Hogyan? – kérdezte Lucy felhúzva az orrát. – Azt hittem, az Északi-sarkon nagyon hideg van.

– Csak viccel – felelte Liz. – Figyelj, azt mondja: *„Természetesen csak viccelek... az Északi-sarkon nincs is járda! Oké, az igazság a következő: olyan hideg van, hogy a pingvinekről lefagy a toll, nem mintha látnánk itt pingvineket, de értitek a lényegét. Zokniban és gyapjúsapkában kell aludnom, ha nem akarom, hogy a fagy megcsípje a kiálló részeimet...”*

– Az micsoda? – kérdezte Lucy.

– A lábujjai meg a füle – felelte Liz. Gyorsan köhintett és folytatta. – *„Zanna a minap azon nyafogott, hogy olyan hideg van, hogy megrepedezett a fekete körömlakkja. Hoppá, épp a vállam fölött olvassa, amit írok. Most az egyik olyan gót nézésével pillantott rám. Témát váltok. Nagyon jól szórakozunk. A sarkkutató állomás kissé kezdetleges, de elvagyunk. A kaja jó. MELEG, sűrű zabkását eszünk minden reggel, vacsorára pedig akkora marhasülteket, mint Lucy papucs...”*

– Fúj – húzta el a száját Lucy.

Liz tovább olvasott:

– *„A bázis egy földszintes épület, épp a Hudson-öböl partján. Ez úgy tíz mérföldre van Chamberlaintől délre, amelyet alig várunk, hogy láthassunk. Néha jegesmedvék jönnek Chamberlainbe! Összegyűlnek a kietlen tundrán, és fosztogatják a szemeteseket meg a szemétkerakókat. El tudjátok ezt képzelni? Egy mókus vagy egy sündiszó a kertben az egy dolog, de egy igazi, élő jegesmedve? Nem semmi! Dr. Bergstrom, az oktatónk azt mondja,*

hamarosan odarepülünk, és megnézzük őket, mielőtt az öböl teljesen befagyna, és a medvék északra vándorolnának fókára vadászni. Már egy hete elmentünk volna, de a professzort elhívták valami fontos találkozóra, így egyelőre a laboratóriumba szorultunk be dolgozni.

Jégminták elemzésével telnek a napjaink. Némelyikük több száz éves. Zanna a PCB nevű mérgező anyag mennyiségének növekedését vizsgálja, ami ártalmas lehet a medvékre és a többi vadállatra, én pedig jégcsapokat olvasztok fel és teát főzök... vagyis érdekes grafikonokat készítek a berillium-10 nevű valami szintjének kimutatására. Ennek a globális felmelegedéshez van köze. Dr. Bergstrom szerint ezek a változások a berillium-10 szintjében egybeesnek a napfoltokkal vagy napkitörésekkel, amelyek felmelegíthetik a Földet, és megolvassztják a jégcsapkát. Ez ijesztő, főleg a medvék miatt. A Hudson-öböl jége minden évben korábban indul olvadásnak, de kicsivel tovább tart, mire befagy. Ez azt jelenti, hogy a medvéknek egyre többet kell koplalniuk, és eljutnak majd egy pontra, talán már a következő ötven évben, amikor nem lesznek képesek túlélni a szárazföldön töltött időt, és éhen halnak a tundrán. Nehéz elhinni, hogy a természetes világot, amelyet annyira magától értetődőnek hiszünk, folyamatosan fenyegeti a klímaváltozás, és az olyan élőlények, mint a jegesmedvék, ilyen könnyen kihalhatnak. Mi, akik itt vagyunk, nem szeretnénk ezt a saját szemünkkel végignézni. Így hát hosszú távú válaszokat keresünk, betápláljuk az adatokat a számítógépeinkbe, hogy megpróbáljuk megjósolni, meddig tart még ki a sarki jég. Az a

fura, hogy a legjobb modell, amit készítettünk a rendelkezésre álló adatokból, azt mutatja, hogy a Föld hamarosan egy olyan meteorológiai fázisba lép be, amely ugyanolyan, mint ami négy és fél milliárd éve volt, amikor először létrejött a bolygó...”

Koppant valami.

Liz abbahagyta az olvasást.

– Ez mi volt?

– Gadzooks elejtette a ceruzáját – felelte Lucy.

Gwillan a padlóra röpönt, és visszaadta neki.

Az írószék székében *hrrrentett* egyet, és intett Liznek, hogy folytassa az olvasást. Gyengéden Gretelre pillantott, aki félrebillentett fejjel nézte az írószék jegyzetfüzetét. Gadzooks a hóna alá csapta, hogy csillagmintázatai gondosan rejtve maradjanak. Gretel a pikkeljeit zörgette, de nem szólt. Már jó néhány napja nem beszélt.

Liz tovább olvasott:

– *„Ha őszinte akarok lenni, a munka kissé unalmas, de mind büszkéek vagyunk, hogy valami jót tehetünk az északi bióméért, ahogy mostanában nevezik – vagy Gai-áért, a Földistennőért, ahogy Zanna mondja mindenkinek, beleértve inuit kollégánkat, Tootegát. Ő fura figura. Az arca olyan ráncos, mint egy régi bőrzsizma, és halszaga van, meg fókaszaga, és még rosszabb! Egyéb feladatai közt ő dr. Bergstrom vezetője, és azt mondja, egyszer elvisz majd a kutyaszánnal, és megengedi, hogy vezessem a fogatát.”*

– Húha – ámuldozott Lucy nagyon csillogó szemmel.

„Zanna ettől teljesen lehevadt, mert azt nem mondta, hogy őt is elvisszük. Tootega és Zanna nem jön ki egymással. Tootega kissé tart Zannától, valószínűleg azért, mert folyton zaklatja az inuit mitológia miatt. Zanna egy nap sárkányokat emlegetett, Tootega meg elhadart pár szót a saját anyanyelvén, mutatott valami furcsát és odébbállt.”

– Ez nem valami kedves.

– Nem – mormogta Liz. – Ez sem: *„Jaj, amúgy, ha csodálkoznátok, mi ez a piros pötty, amit kinyilaztam, ez egy csepp Zanna véréből...”*

Lucy és egy seregnyi sárkány hajolt előre. Gretel felborzolta a pikkelyeit, és beleszimatolt a levegőbe.

– Nem gyógyult be a karmolás a karján – mondta Liz néhány sort előre olvasva.

Lucy aggodalmas pillantással dőlt hátra.

– A karmolás, amit Gwilanna csinált? Ami úgy nézett ki, mint a tintapaca David könyvszerződésén?

– Igen – felelte Liz. A gondolataiba merülve lapozott.

Gretel végighúzta karmait a ketrece rácsán.

G'reth kelletlenül megborzongott az ablakpárkányon.

– Azt írja, hogy a csapat többi tagja jól van, és hogy Zanna meg az egyik lány szemet vetett egy jóképű helikopterpilótára, akit Russnak hívnak...

– Ó David barátóje, nem csinálhat ilyet.

– *„Nem aggódom – írja –, mert kábé tízszer mondja el naponta, hogy szeret, bárki füle hallatára. Nem sokat változott. Mindannyiótokat üdvözöl, és valaki ölelje meg Gretelt a nevében, mert nagyon hiányzik neki, és*

kíváncsi, jól van-e. Zanna rosszul alszik mostanában. Amikor felébred, mindig Gretel jár a fejében.”

– Ó! – szólt Lucy a ketrecre pillantva. – Gondolod, hogy tudja? – Kezdett elvörösödni az arca.

– Kétlem – felelte Liz. – Még nincs eléggé ráhangolódva. Bár Gretel aumája nagyon erős. Az lenne a furcsa, ha Zanna nem érezne semmit.

Lucy az ajkába harapott.

– Mit csinálunk, amikor hazajön, anya?

– Elmondjuk neki az igazat, hogy Grockle szenvedne, ha ebben a világban kellene élnie, és ezért Gretelt el kellett zárni tőle. Ezt megérted, ugye, Gretel?

Gretel az árnyékba húzódott, hogy senki se lássa, violaszín szemei szikrát hánynak.

– Utolsó bekezdés – szólt Liz. – *„Csiklandozzátok meg Gadzooksot is a nevemben! Nagyon régóta nem hallottam felőle. Remélem, nem tört ki a ceruzája hegye. Írtam egy kicsit a sarkköri sagából, de nem úgy megy, ahogy gondoltam. Feltételezem, hogy nem kellene túl sokra számítanom, miközben az ihletadó sárkányom több ezer mérföldnyire van tőlem. De még három hét, és ott leszek, hogy letöröljem a párát az orra előtt az ablakról. Jól van, mi most kimegyünk, és megnézzük a naplementét. Ez a napjaink egyik fénypontja. Gyönyörűek az öblök és a folyók, ahogy sötét narancsszínűvé válnak, és jó hallani, ahogy a vadludak szárnya csattog az öböl felett. Ha kirtartanak a fényképezőgépem elemei (kifolynak a hidegtől), sok fényképet hozok majd. Egyik este Zannával a bázis körül sétáltunk, néztük, ahogy feljönnek az északi*

csillagok. El sem hinnétek, milyen tisztán látszanak idefent. Mint a csillgó karácsonyfaizzók. Az ember fel akar nyúlni, leszedni őket és zsebre tenni. Ilyen közelinek tűnnek. Van egy, amely alacsonyan áll és gyönyörű sárga. Nem tudom, hogy hívják – majd megkérdezem dr. Bergstromot, ha visszajön, de ahányszor csak ránézek, úgy érzem, mintha gyertya gyúlna a szívemben. Szerettem ezt a helyet. Örökké itt tudnék maradni, de túlságosan hiányoznátok, szóval ez sosem működné. Hoppá, érzélgős lettem. Inkább most megyek. Üdv mindenkinek. Hamarosan találkozunk. David. Ui.: Hrrr! Ui.: Ha a pénzem megérkezett az Almafától, beváltanád a csekket?”

Liz összehajtotta a levelet, és visszatette a borítékba.

– Hát, elég boldognak tűnik.

– Válaszolok neki, most rögtön – csiripelte Lucy.

– Jó ötlet. Biztosan örülni fog, hogy hall felőled.

– Gretelről nem írok.

– Nem, én sem tenném.

– Mit írnak a Vigyoriért kapott pénzről?

Liz fura módon ideges lett ettől. A füle mögé simította vörös haját, és eltette David levelét egy fiókba.

– Hát, semmit. Még nem jött meg.

– Oké – felelte Lucy egy apró vállrándítással. – Azt írom majd, hogy talán meglesz, mire megkapja a leveleimet.

– Rendben van – egyezett bele Liz. De a szíve mélyén tudta, hogy a pénz nem fog megérkezni. Hogy is

érkezhetne, amikor a David által aláírt kiadói szerződés, amelyről megígérte, hogy elpostázza, a fiókban hevert eldugva, a most érkezett levelével és azzal együtt, amelyet a szerkesztője, Dilys Whutton írt?

Furcsa útitárs

Már hat egész napja vándorolt, amikor az öreg medve mellészegődött. Ingavar megállt, hogy a szomját oltsa, amikor a háta mögött a levegő fodrozódni kezdett a másik hím nyirkos illatától. Lustán arra fordította a fejét. Egy akkora méretű és korú felnőtt medve számára, mint ő, alig számított fenyegetésnek egy másik állat, és bár a mellső lába sérült volt, a szaglása éles. A szag soklépésnyire a háta mögül érkezett.

Vagy azt hitte.

Amikor megfordult, azonnal látta, hogy az állat feleolyan messze van tőle, mint hitte, majdnem, mintha az égből termett volna ott. Megpördült, hogy szembenézzen vele. Ügyelt, hogy ne mutassa a fájdalom vagy a sérülés jelét. De az öreg medve nem mutatott ellenségességet, és tovább gyalogolt előre, Ingavar nyomait követte a hóban.

A fiatal medve, meglepetésére, megállt tőle könnyen elérhető távolságra. Aztán lehajolt, és ő is ivott.

– Nagy utat tettél meg – szólt. Hó hullott ki a szája oldalán.

Ingavar sötéten hunyorgott a medvére, és fenyegetően felemelte a fejét. Azok után, amit hat nappal azelőtt látott, nem volt kedve szóba állni idegenekkel.

– Menj tovább – morogta, és választott útvonala, dél felé intett az orrával.

Az öreg medve leszegte a fejét, hogy elismerje Ingavar fizikai fölényét. Aztán felmorrant, és evett még havat, majd így szólt:

– Miért akarnék arra menni, ahol az ember karmaiba kerülök?

Ettől persze Ingavar összerezett. Sok éve múlt, hogy utoljára a városban járt, és az oda vezető útra is alig emlékezett már. És most itt volt ez a potrohos, kócos bundájú csavargó, aki durva dolgokat mond választott útirányáról. A bizonytalanságtól bénultan állt. Ha a medvének igaza volt, hogy hihette, hogy kérdezősködés nélkül irányt vált?

Az öreg medve letelepedett, a hasa alá igazította hátsó lábait. Ásított, majd felemelte egyik mancsát, és végighúzta a nyelvét kinyújtott karmai között.

– Zavartnak tűnsz, Nanuk.

Ingavar a fogát csikorgatta. Látogatója merész volt, ezt el kellett ismernie. Évek óta nem szólították Nanuknak. Bár minden medvére egyaránt használható volt ez a szó, csak akkor használták, amikor egy idősebb beszélt egy fiatalabbhoz, általában megrovó hangnemben. Ez a medve viszont barátságos hangot használt, és ez furcsán nyugtalanította Ingavart.

– Miért követtél? – kérdezte, hagyva, hogy a szavak elődörögjenek a torkából.

– Kíváncsi voltam – felelte az öreg. – A nyomaid mintázata alapján sántítasz. Most már látom a sebeidet, és értem, hogy miért. Csak azt nem értem, hogy amikor épp befagy a tenger jege, és a fókák földje hamarosan megtelik, miért

tart egy ilyen erős fogú és karmú medve arra a vidékre, amelyet minden más medve türelmetlenül hagy el.

– Ki vagy te? – kérdezte Ingavar a jeget ütögetve. Az önérzete legalább olyan dúlt és kócos volt, akár a szőre a hátán.

Az öreg medve békésen folytatta a tisztálkodást.

– A nevem Thoran.

Ingavar elfordította a fejét, és rövid, gyors horkantást hallatott. Kitalálhatta volna, hogy a medve az első fehér medve nevét viseli, aki a jégen járt. Néhány anya sosem értette meg, micsoda gúnynak teszik ki sarjaikat. Ingavar újból meglóbálta a fejét, ezúttal észak felé.

– Menj, vén medve! Menj a fókák földjére, amíg még van elég erőd elkapni egyet.

Thoran a fejét rázta, és ásított.

– Elfáradtam. Pihenhetnék egy kicsit.

– Pihenhetnék? – Ingavar kidüllesztette a mellét.

– Hóvihar közeleg. Mi értelme lenne három jó lábon és egy sántán küzdeni a széllel? Ha van annyi eszed, amennyi erőd, nekem támaszkodsz a sérült válladdal, és hagyod, hogy megóvjalak a hidegtől.

Hóvihar? Ingavar a fülét hegyezte. Északról a haragos szél halk, de határozott füttyülését hallotta. Nem csak azt, de néhány elszabadult hópehely is száguldott a jég felszínén. A látogatónak igaza volt, *valóban* hóvihar közelgett. Ingavar torokhangú sóhajt hallatott, és az ajkába harapott a tépőfogaival. Ez a vén szőrcomó újból meglepte.

– Miért? – kérdezte Thorantól. – Miért védesz meg?

Thoran letette a fejét.

– Ragnar idejében a medvék nem bánták, ha falkában kellett aludniuk. Ragnar fia vagy te is, nem?

Ingavar szeme összeszűkül.

– Feküdj le, Nanuk! Pihenésre van szükséged.

A szél felnyögött, és Ingavar füle hegyébe csípett. Mi mást tehetett, mint hogy beadta a derekát, és elfogadta az idősebb medve bölcsességét. Kifújta a büszkeséget agyondolgoztatott tüdejéből, behajlította a térdét és lefeküdt. Sérült, sajgó vállát Thoran meleg, száraz horpaszának nyomta. És ahogy a hóvihár szegélye elérte őket, s a hópelyhek megsokasodtak és összetapadtak, dombbá húzta össze magát, és hosszú orrát mélyen a Thoran mellső lába és hasa közötti részbe rejtette. Kimerült, és nem akart beszélni, de amikor a szemhéja elnehezült az alvás ígéretétől, a torkát három reszelős szó hagyta el:

– A nevem Ingavar – mondta.

Aztán elaludt.

Lucy levelet ír

Ígéretéhez híven, még aznap, amikor David levele megérkezett, Lucy leült a konyhaasztalhoz, és a következő néhány órában válaszlevelet körmölt a fiúnak. Sok cic-cegés, hűmmögés hallatszott, és vad áthúzások után ösz-szegyűrt papírgalacsinok repkedtek szanaszét a helyiségben. Bonningtonnak a vacsorájából kellett kipofoznia az egyiket, Liz a mosógépbe csukott be egy másikat (Lucy fehér iskolai bokazoknija ennek eredményeképpen szürke árnyalatúként került elő), a hűtő tetején ülő hallgatózósárkánynak pedig alig sikerült elkerülnie, hogy eltalálja egy galacsin, amelyben nem kevés ceruzafor-gács is volt (Lucy szerette először ceruzával megírni a leveleit).

Végül megállapodott egy élénkkék színű tollnál és a két vörös mókust ábrázoló, kinyitható képeslapnál. A legszebb, legmagabiztosabb kézírásával a következőt írta: *Ez itt Hermione. A barátját pedig Crispinnek hívják. Ők a fenyőerdő királya és királynője. Szürkék voltak, és senki sem szerette őket, míg egy varázslóbagoly vörössé nem változtatta őket. Azt hiszem, jó mesét tudnál írni róluk.* Aztán azzal folytatta, hogy beszámolt a Hóbortos köz minden történéseről.

Először azt említette, milyen *nyugisak* a dolgok, főképp amiatt, hogy idegesítő szomszédjuk, Mr. Bacon úgy

döntött: elutazik egy háromhetes hajóútra valahová, amit Mexikói-öbölnek hívnak. *Azt mondta, hoz majd egy kis ugróbabot – írta Lucy –, de én jobban szeretnék tőled egy követ. Mondtam Anyunak, hogy megígérted, hozol egy követ, amire rá van írva, hogy ÉSZAKI-SARK. Ne hagyj cserben!*

És így tovább. A délután közepére belekezdett a lap negyedik és egyben utolsó oldalába, amikor is Liz bejelentette, hogy vásárolni megy, és megkérdezte Lucyt, hogy akar-e vele menni? Lucy épp mélyen belemerült a Könyvtárkertben álló fák színeinek ecsetelésébe Davidnek, és hogy egy csomó levelet gyűjtött, és lepréselte a *Vigyori és a Makklopó Szörnyben*, és a kis vadgesztenyelevelet, amit azért küld neki, hogy Scrubbley-ra emlékeztesse, Gesztenye sírján találta. Nem, nem akart vásárolni menni, köszönte szépen, de elszaladhat-e az utca végi postára, hogy feladja a levelet, mielőtt bezárnak?

Liz mondta, hogy elmehet, ha óvatos lesz, és egyenesen hazamegy utána. Ó, és feladná az Odúban, a munkaasztalon lévő leveleket is?

Lucy azzal fejezte be a levelet, hogy *Gadzooksnak nagyon hiányzol, de nem annyira, hogy tűzkönnyet hullajtson, ne aggódj! Csillagokat rajzolgat, azt mondta Gwillan. Nem mókás, hogy te a csillagokról meséltél, ő pedig azokat rajzolja? Ha ezt befejeztem, meg is nézem a füzetét. Addig fogom csiklandozni, amíg nem csinál úgy, hogy tí-hí-hí, ahogy te, amikor nevensz. Mesélted ezt Zannának? Tényleg így csinál, Zanna, becsszó! Halál ciki. Horkol is. Most rohannom kell, különben bezár a posta.*

Jaj, majdnem elfelejtettem. A pénzed még nem jött meg, és Anya azt mondta, Gretel... Lucy megtorpant, rágcsálta a tollát, és gondolkodott. Mit mondhatott Gretelről, ami igaz volt? A fejét újból lehajtva így folytatta: ...sóvárog Zanna után, de figyelünk rá. Szerintem jó lesz, amikor mindketten hazajöttök. Légy szíves, írd meg, ha van időd. Sok szeretettel: Lucy xxx

– És most kell a cím – mondta Lucy Gwillannak. – Repülj fel, és hozd le a levelet, légy szíves!

– *Hrrr* – felelte Gwillan a fejét rázva. A levél, emlékeztette Lucy, a fiókba került. G'reth vagy Gruffen talán ki tudta volna nyitni, de egy olyan kis szippantó, mint ő, nem.

Lucy megpaskolta az orrát.

– Oké, majd én fölmegek.

A Sárkányodúban felkapta a két levelet, amit Liz a fazekaskorong mellett hagyott, aztán kinyitotta a munkapad fiókját. Először nem látta a nagy barna borítékot a fehér alatt, amelyre az Almafa híres, díjnyertes figurája, *Kevin a karaoke kenguru* volt nyomva. De amikor megfogta David levelét, és be akarta csukni a fiókot, egy sárkány hangja morrant fel, ő pedig megfordult.

Gretel volt az, a kalitkája rácsaiba kapaszkodva.

Lucy odalépett, és leguggolt mellé.

– Tudod, hogy nem engedhetlek ki.

Gretel megrázta a fejét.

– *Hrrr* – mondta.

Lucy ráncolta a homlokát.

– Hogy érted azt, hogy tudod, miért boldogtalan Gad-zooks?

Gretel a fiók felé sandított.

Az őrsárkány, Gruffen odalebegett, hogy megvizsgálja. Ragasztószalag, olló és néhány boríték, *hrrrögte*.

– Tudom, az előbb láttam – felelte Lucy.

– *Hrrr* – erősködött Gretel, mondván, hogy nem látott *mindent*.

Így Lucy visszament, és alaposabban szemügyre vette. És így fedezte fel a lezárt, felbélyegzett borítékot, amelyet Dilys Whuttonnak címeztek, az Almafa Könyvkiadóba.

– Ez David szerződése – motyogta. – Anya elfelejtette *feladni*. Ezért nem kapta még meg David a pénzt.

– *Hrr-rrr* – szólt Gretel a háta mögött keresztbe tett mancsokkal, mintha nagy szolgálatot tett volna a háznak.

– Zookie tudja? – kérdezte Lucy.

Gretel megvonta a vállát.

Lucy hümmögött, és egy ujjal ütögette az állát.

– Talán megérezte, és ezért nem tud rendesen írni Davidnek?

Gretel nagyra nyílt szemmel nézett rá.

– Akkor sem engedhetlek ki – mondta Lucy borzasztó büntudatot érezve, amikor Gretel lecsüggesztett szárnnyakkal elcsoszogott szem elől.

– Sietnem kell – pillantott Lucy az órájára. És anélkül, hogy átgondolta volna, Liznek talán jó oka van elrejtetni a szerződést a világ elől, felvette a sapkáját, kabátját és kesztyűjét, aztán a postára sietett, hogy bélyeget vegyen a képeslapjára. Aztán az összes levelet bedobta a postaládába.

És ekkor kezdődött a baj.

Égi jel

Amikor Ingavar felébredt, a hold már fenn ragyogott, őt pedig vékony jégréteg fedte. Thoran már felkelt, és nem messze tőle ült, az éjszaka kupolájába bámult.

– Itt az idő – mondta anélkül, hogy hátrafordult volna.

– Mihez? – kérdezte Ingavar. Ügyetlenül talpra állt, és lerázta magáról a havat.

Thoran elindult.

– Hé, hé, hová mész? Gyere vissza! – Ingavar hangja hirtelen idegességtől és aggodalomtól feszülten csengett. Az öreg medve pont azon az úton indult el, amely szerinte Chamberlainbe vezetett.

– Ragnar sosem követte a csillagokat – szólalt meg Thoran. – Őt sugallatok vezették, és ez lett a veszte. Imádkozom, hogy te meg én szerencsésebbek legyünk.

Ingavar előrefutott és szembefordult vele. A jégre ütött, hogy megállásra kényszerítse az öreg medvét, és leült.

– Menj vissza, Thoran! Mi nem vagyunk együtt.

Thoran mélyen a fiatal medve szemébe nézett.

– Egy jelet követek – mondta. – Úgy néz ki, hogy talán emberekkel teli vidékre vezet engem. Ha neked is ez a szándékom, Ragnar fia, talán jó lesz, ha melletted maradok. Az emberek félnek a medvéktől. Ezt te is tudod. És amitől félnek, azt néha megölik. A szeméttvárosban eltűrnék minket. Én öreg vagyok, és könnyen megszánnak. De aki kicsit

is ismeri az ősi legendákat, nem lesz ilyen nagyvonalú egy olyan medvével, aki Oomara jelét viseli a fején.

Erre Ingavar vadul összerándult. Elviharzott, tükröt, vizet keresve. A hazug, taknyos, szélhámos holló azt mondta, senki nem fogja látni a jelet, csak a lány!

Thoran folytatta az útját.

– Ne igazsd fel magad – szólt Ingavar után. – A sebhelyeket csak azok látják, akik, mint én is, ki tudják olvasni az aumádból.

Auma? Ingavar hallotta már a szót, de semmit sem tudott a jelentéséről. Újra előreügetett, majd megfordult, hogy Thorannak szembe kelljen néznie vele.

– Rébuszokban beszélsz, vén medve.

– A bölcsesség útja nem mindig egyenes – felelte Thoran. Ingavar párafelhőt fújt.

– Mi az az auma?

– A szellemed, a benned égő tűz.

Ingavar zavarodottan összehúzta a szemét. Sosem volt olyan, aki a szellemekről beszél. Amit nem tudott leütni, azzal szemben óvatos volt.

– Azt mondtad, egy jelet követsz. Hogy értetted ezt? Anélkül, hogy lassított volna, Thoran így felelt:

– Nézz fel, Nanuk, mit látsz?

Ingavar felnézett az égen elszórt pontokra.

– Csillagokat – morogta.

– Tudsz olvasni bennük? Használod őket, hogy megtaláld az utat?

Ingavar a mancsai között horkantott egy mélyet.

– Nem. Ragnar igaz fia vagy, ugye? – kérdezte Thoran.

– És te mi vagy? Egy Mesemondó bocsja? Lorel finnyás fia?

Thoran, ha fel is dühítették a szavak, nem morgott vagy szegte le a fejét, hogy kimutassa. Csak így szólt hűvösen:

– Egy napon, Ingavar, meg fogod tudni. Nézd azt a három csillagot, amelyek úgy mutatnak lefelé, mint egy medveorr, és tőlük jobbra azt a csillagrajt! Mit látsz közöttük?

Ingavar csalódottan megfordult, és hunyorgott. Senki nem mondta ennek a totyogó bolondnak, hogy a medvék az orrukat használják távolra, és nem a szemüket? Mindazonáltal megpillantott egy pulzáló, sárga csillagot.

– Jó – szólt Thoran. – Az a jel. Nézd figyelmesen! Engedd, hogy az aumája összeolvadjon a tiéddel.

– Van tüze? – kérdezte Ingavar, aki sosem hitte, hogy a csillagok nem csupán az ősei figyelő szemei.

– Az *maga* a tűz – felelte Thoran. – Mindegyikük az. De amelyiket követem, különleges. Nem tűnt fel már sok-sok olvadás óta.

Ingavar most már kíváncsian lépett előre néhányat, mint-ha kinyújthatná a nyelvét, és egészben lenyelhetné a csillagot, akár egy hópelyhet.

– Honnan tudod? Mesemondó vagy?

– Olyasmi – felelte Thoran.

Újabb rejtvény. Ingavar megrázta magát.

– Akkor mit jelent számunkra ez a *tűzcsillag*?

Thoran lassított és megállt, majd tisztelettel az égre emelte a pillantását.

– Te meg én, és mindaz, ami vagyunk, ezeknek a fényeknek a középpontjából való, Nanuk. – És míg Ingavar bámult

és csodálkozott, Thoran hagyta, hogy az aumája összeolvadjon a tűzcsillaggal. Karmai mélyen a tiszta, fehér jégbe vájtak, mintha egy rég elfeledett emlék után kutatna. A fejébe egy sziget gondolata költözött. Egy távoli szigeté, ahol egy hatalmas lény alszik a kőben.

– Gawain – suttogta az égnek. És talán a változó holdfény tréfája volt, de a homlokán hirtelen tűz gyúlt, és három mély sebhely jelent meg rajta, amelyet az emberek és a medvék Oomara jelének neveztek, majd egy szempillantás alatt eltűnt.

Kösd össze a pontokat!

– Mit csináltál? – Liz letette a bevásárlószatyrokat, és olyan mélységesen megdöbbsent pillantást vetett a lányára, hogy Lucy kényszert érzett arra, hogy a ruhája ujjából előhúzzon egy zsebkendőt, és kifújja az orrát, csak hogy elkerülje a szemkontaktust.

– A fiókodban volt... rajta a bélyeggel meg mindennel.

– Igen, és ott is kellett volna maradnia.

– De *megígérted*, hogy elküldöd, és *én* azt hittem, meg is tetted. Ehelyett eldugtad, és még csak el sem *mondtad* nekem. Ez sunyiság, anyu. David haragudni fog.

Liz lerogyott a konyhai székre, és a szemöldökét dörzsölgette.

– Valami nem stimmelt azzal a szerződéssel, Lucy. Gwilanna varázslata beszennyezte. Biztos vagyok benne.

Lucy idegesen a konyhapultnak támaszkodott. Emlékezett a napra, amikor David aláírta a megállapodást a kiadóval, aztán elment az Északi-sarkra. Az aláírásából a tinta lefolyt a papíron, ami fura volt, mert a toll, amit használt, nem volt folyós. A tinta furcsa nyomot hagyott maga után. Erre kérdezett most rá Lucy:

– Csak a miatt a tintapaca miatt?

Bonnington felugrott Liz ölébe. Az asszony lustán cicógatta, és halkán így felelt:

– Igen.

A hűtőszekrény tetején megmoccant a hallgatózósárkány. Másodperceken belül körbeadta a hírt a házban. Mindenütt sárkánypikkelyek zörögtek idegesen.

– Szándékomban volt elküldeni, de meggondoltam magam. Meg akartam beszélni Daviddal, amikor hazajön. A kiadónak egyszerű lett volna készítenie egy másolatot a szerződésről. Most nem tudom, mi fog történni.

– Csak egy darab papír – tiltakozott Lucy.

Liz tekintete a távolba révedt, és lassan, elgondolkodva megcsóválta a fejét.

– Nem, szerintem fontos az a jel. Hogy Gwilanna használta, az elindított valami gonoszságot, talán David kézírásához van valami köze. Az elküldése valószínűleg a végső lépés volt, ami a varázslathoz kellett.

– De...?

– Csitt, minden rendben. – Liz megszorította a kezét.
– Akármi is ez, megoldjuk. De résen kell lennünk. És Davidet figyelmeztetni kell.

Lucy az anyja felé tolta a vezeték nélküli telefont az asztallapon.

– Még nem. Menj, és hívd Gadzooksot! Beszélni akarok vele. Zaklatottnak tűnt délelőtt. Tudni akarom, miért.

Lucy sarkon fordult, aztán vissza.

– Mi van Zannával? Neki is van olyan jele. Gonosz boszorkánnyá fog változni?

– Nem tudom – felelte Liz magához ölelve Bonningtont.
– Menj, és hozd Gadzooksot! És szólj Gruffennek, hogy ügyeljen jól Gretelre.

Eközben David szobájának ablakpárkányán G'reth és Gadzooks egy másik fontos beszélgetésben volt elmerülve – az univerzum eredetéről. G'reth a kívánságok teljesítésének adottsága folytán nagy tapasztalattal bírt az univerzum működéséről. De az eredetét illetően hiányos volt a tudása. Biztos volt abban, hogy a világmindenség nem mindig létezett, ezért valami alkotta. De mi csoda?

Gadzooks a füzetén kopogott a ceruzájával. Az ő véleménye szerint a rejtély a csillagokban rejtlett.

G'reth felvonta a szemöldökét, és kikémlelt a kertbe. Az ég alig szürkült. Még nem látszottak a csillagok. Megkérdezte Gadzooksot, miért akarja ezt tudni.

Az írósárkány a ceruzáját rágcsálta, újabb barázdát véselt a végére, majd csak annyit mondott: David gondolkodott rajta.

Ebben a pillanatban lépett be Lucy, és megkérte Gadzooksot, hogy jöjjön a konyhába.

Úgy tűnt, Gadzooks hálás a lehetőségért, hogy véget vethet a töprengésnek, ezért letette a ceruzát és a füzetet a párkányra, majd egyenesen Lucy vállára röppent.

G'reth egy füstkarika kíséretében megzörgette a pikkelejeit. Azt remélte, hogy megtudhatja sárkánytársa gondolatait ezzel az aggasztó Gwilanna-üggyel kapcsolatban, de egyelőre a pillanat elmúlt. G'reth a karmaival dobolva végignézett a párkányon. Pillantása a ceruzára és a füzetre esett. Mindig is elbűvölte az az egyszerű dolog, hogy Gadzooks leír dolgokat, és azok megtörténnek. Kíváncsi volt, hogyan működik, ezért odatotyogott, és kö-

zelebről szemügre vette a füzetet. Felvette, és hagyta kinyílni. A lapok peregtek, és megálltak egy viszonylag egyszerű csillagmintánál. G'reth nem tudott ellenállni a kísértésnek: felemelte a ceruzát. Elfordította a füzetet balra. Elfordította jobbra. Megnézte a tükörképét az ablaküvegben. Aztán egy meglehetősen furcsa dolgot tett. A füzetre tette a ceruza hegyét, és szemét továbbra is a tükörképen tartva, elkezdte összekötni a pöttyöket. És ki tudja, milyen erő vezette a mancsát, de ahogy az alakzat kezdett formát ölteni, úgy értette meg G'reth hirtelen, hogy a világegyetem ugyanazon a helyen született, ahonnan Gadzooks nyerte az ihletet. Más szóval, ugyanaz az erő alkotta meg a szavakat és az anyagot.

Sőt mi több, ahogy folytatta a rajzolást, valami furcsa meglepődéssel rájött, hogy még nem tett eleget a feladatának. Mielőtt David északra utazott, ő, G'reth teljesítette azt a kívánságot, hogy a gazdája tudja meg Gawain, a Föld utolsó sárkánya tűzkönnyének titkát. David nagy felfedezést tett – a jég és a tűz kapcsolatáról. De ez nem a *teljes* történet volt, csak a töredéke. G'reth most már látta. Hogy David teljes egészében megértse a titkot, vissza kellett lépnie az időben, és megtudni, honnan származik a sárkány tüze. Lényegében ezt egyszerűen meg lehetett válaszolni: Gawain tüze a Föld középpontjában született. De honnan származik maga a Föld? És hogyan született a tűz a középpontjában? Ez volt az igazi rejtelem.

Reccs! G'reth ijedt *hrrrenést* hallatott, és idegesen lenézett a füzetre. Olyan mélyen elmerült a gondolataiban,

hogy kitört a ceruza hegye, akkora erővel nyomta a papírra. De meglepetésére az összekötött csillagok üzenetet formáltak. Nem valami nagy üzenetet, azt meg kellett hagyni. De érdekeset. Csak egyetlen betűt:

G

A vízparton

Fények. Nem magasan az égbolton, hanem lejjebb, a távoli horizonton pislácoltak. Thoran lassított, majd megállt, és csillogó orrát a fények felé emelte.

– Az a szemétváros, amelyet az emberek Chamberlainnek neveznek – szólt.

Ingavar a lábuk alatti jég szilárdságát próbálgatva mellé húzódott. A pulzáló csillag üldözését – amelyről Thoran állította, hogy napvilágnál is érzi – hajnal óta lelassították a nyílt víz óceánról benyúló ujjai, amelyeknek száma és mérete folyamatosan növekedett. Jó néhányszor irányt kellett váltaniuk, hogy Ingavarnak ne kelljen a jégtáblák között úsznia. Most még erre sem volt lehetőség. Törekény volt a jég. Orrának egyetlen bökésére felszakadt és eltöredezett volna a laza talaj, ők pedig nyakig merültek volna a jéghideg vízben. Ingavar válla nem bírta volna.

– Mihez kezdünk? – kérdezte mélységes fájdalommal és csalódottsággal a hangjában.

– Megvárjuk, míg elalszik a tenger – felelte Thoran.

Ingavar a szélbe tartotta az arcát. Keserűen hideg volt, olyan hideg, hogy párálló lélegzete zúzmarává változott, ahogy a szél visszafújta az arcába. A közelgő fagy leírása mulattatta, de a hatalmas víz látványa nem. Saját maga és a szárazföld szegélyét jelző fények között csak több

mérföldnyi hullámdombokat látott, amelyeket olvadó jég darabjai pettyeztek.

– Napokig tarthat – szólta, és újra dobantott a talajon, hogy biztos legyen benne.

– Akkor miért pazarlod az erődöt, hogy nyomkodod és piszkálsz a jeget, mint egy tudatlan bocs? Mindennek eljön az ideje, Nanuk. A csillagok lassan vándorolnak. Ahogy mi is.

Csillagok. Egy hétköznapi medve borostyánszín szemének láthatatlanok voltak az éjszaka vöröslő alkonyában és a csomós felhők mögé rejtőzve. Majdnem egy nap telt el azóta, hogy Thoran arról beszélt, egy „jelet” követ. Ingavar ennek az időnek a nagy részét egyedül sétálva és ezen töprengve töltötte. Vajon egyszerűen véletlen egybeesés volt, hogy pont akkor kell megkeresnie Ragnar fogát, amikor új csillag jelent meg a szeméttváros felett? Nem, nem egy új, egy *visszatérő csillag*, ha a vén Mesemondónak hinni lehetett. Ingavar morgott és felsóhajtott. A mancsa alatt dombot kapart a hóba, érezte a karmai között a jég nedves, hideg harapását. A feje mítoszok és legendák foszlányaitól zúgott egész nap. A jég: az anyaga, a hidege, a mindenütt jelenlévősége tartotta ép eszénél. Ugyanezt a türelméről már nem lehetett elmondani. Széttaposta a dombocskát, és oldalra fordult, előre-hátra sántikált az egyenetlen vízparton, nem véve le szemét a fényekről.

Az őt figyelő Thoran előrenyújtotta mellső mancsait, és a hóra ereszkedett.

– Egyre rosszabb a sérülésed – szólta. – És mégis menni akarsz, nem pihenni. – Thoran ásított, és a víz felett

Chamberlain fényeire pillantott. – Minden fénypont, amit láatsz, legalább négy embert jelent. Biztosan nagyon fontos a küldetésed, ha kockáztatod, hogy közéjük menj.

Ingavar levegőt vett, állkapcsa megfeszült. Az útjuk során eddig Thoran nem erősködött, hogy megtudjon tőle valamit a chamberlaini látogatásáról. Most, amikor talán napokra megfeneklettek csupán a szavak és a szél társágában, Ingavar nyugtalankodni kezdett. Az öreg medvének ravasz nyelve volt. Kétségtelenül lett volna néhány dorgáló szava az alakváltó hollóval kötött egyezségéről. De ez az egyezség Ingavar szívében rejtőzött, bezárkózva, mint az anyamedve a vackán. Nem mertte sem megosztani Thorannal, sem pedig veszélybe sodorni az öreg medvét, aki olyan kedves volt vele a hóviharban. Így hát a szigorúság hamis érzetével így szólt:

– Ha elértük a várost, mindenki megy a maga útján.

Thoran udvariasan biccentett.

– Tudod, mit csinálnak veled, ha elfognak?

A fiatal medve némán bámult előre.

– Megint lelőnek, Nanuk. Ezúttal egy olyan szerrel, amitől elalszol. Aztán ketreche zárnak, és gúnyolódni fognak rajtad. Ha a szerencse melléd áll, a gépeikkel visszarepítenek oda, ahol találkoztunk. Vagy talán bezárnak az életed hátralévő részére. Mondd, Ragnar fia, hol van ebben a büszkeség?

A szél beleborzolt Ingavar bundájába. Ő megfeszítette a vállát, így a krémszínű szőrszálak hullámozottak.

– A városban megerősödöm.

– Úgy beszélsz, mint akinek bosszúvágy lakik a szívében.
– Minden medvének van adóssága az emberekkel szemben.

– Hát ismered Oomara legendáját? – kérdezte Thoran.

De Ingavar tünődő csendbe burkolózott, Thoran pedig úgy döntött, nem erőlteti tovább.

– Pihenj – mondta. – Reggel előtt a tűzcsillag átvezet minket a vízén.

– Hogyan? – tudakolta Ingavar morcosan.

De addigra Thoran már elaludt.